

Minnets rosor

Aina Sidestam

Peter Wilhelmsson

Min-nets ro-sor säll-samt loc-ka. Sin-nets väcks jag bör-jar ploc-ka.
Min-nets ro-sor of-ta, of-ta un-der-bart och ljuvt de dof-ta.

Någ-ra mör-ka, någ-ra lju-sa, någ-ra de vars doft be-ru-sa.
Stun-dom nå-got dim-om-hölj-da, of-ta ut-av tå-rar skölj-da.

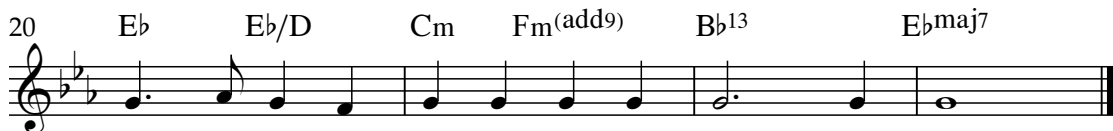
Kär-leks-ro-sor var så få. Höst-lig vind dess
Ro-sen har ju ä-ven tagg. Om än stun-gen

kal-kar brän-de. Lyc-kans ro-sor från mig vän-de. Tack-sam-het mitt
av dess tör-ne, vill jag bätt-re än till-för-ne kun-na le i-

hjär-ta fyll-de, när gläd-jens blomst' mitt
gen-om tå-rar,____ kun-na le mot

liv för-gyll-de. Ack dess ro-sor var så små.
ny-a vå-rar u-tan min-sta lil-la agg.